

„Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta az ott ülőknek; ugyanúgy osztott a halakból is, amennyit kívántak.”

Ezt a történetet elég régóta, amióta Bandi testvérünk szentírás-magyarázatait ismerem, az osztozás, a jószívű adás csodájaként tudom csak értelmezni. Itt az a csodálatos, hogy mi is akár naponta tehetünk nagyszerűt, különlegeset, amikor adni tudunk, képesek vagyunk magunkon felülemelkedni, és a mégoly „szükséges” dolgok megszerzésének vágyát is legyőzve mások szükségleteit is meglátjuk, és az együttérzésen túl még tenni, cselekedni is képesek vagyunk. Nem hiszem, hogy bárkinek, aki az elmélkedés-füzetkénket olvassa, ezt az erényt magyarázni kellene. A jótékonytárgyat persze nem mi „találtuk fel”, a zsidóknál is létezett a jövedelem valamely hányadának felajánlása, ugyanakkor itt egy váratlanul kialakult helyzet nagyszerű megoldását láthatjuk Jézustól. Úgy tűnik, hogy nem a tömegek összecsősdítése volt az ő választott módszere az emberek megszólítására, láttunk rá sok példát, amikor az összegyűlt sokaság nem érti a szándékait, és ő kénytelen otthagyni a céljaival nagyon nem egyező irányban fellelkesült, akcióba lendülő embereket. Ebben a történetben is inkább elbocsátotta volna őket, de nem tudta megtenni, mert megesett a szíve rajtuk.

Hogy állok én a tervezett, rendszeres adással, és megesik-e a szívem embereken, váratlan helyzetekben? Ha magamra gondolok, érzem, hogy jó lenne fejlődnöm.

- Az én havi „százalékom” rendben van? Vannak bogaraim, mániáim, gumicicáim: dolgok, amiket megveszek, mert ... (ezerféleképpen meg tudom érvelni magamnak...) Át kellene gondolnom ezeket a „szükségleteimet”.
- Adok-e olyannak, akivel kapcsolatban erős kételyeim vannak – például kéregetőnek?
- Na és mi a helyzet az időm adásával? Profi módon be tudom osztani az időmet, pörgök napközben ezerrel, nincs holtidő. De nem lehet, hogy emiatt elmentem valaki mellett, pedig meg kellett volna állnom? Fiatal kolléganőm sírását, kiborulását mondjuk nem volt nehéz észrevennem (ahhoz már tényleg vaknak és süketnek kellene lennem), és le tudtam tenni táskát, kabátot, hogy mellette maradjak, de tudnék-e minden nap élesebb szemmel-füllel járkalni?
- Annyira szeretnék jó, odaillő, segítő szavakat adni! Meg is volna hozzám a munícióm (dumálni jól tudok), de meg kellene találnom a megfelelő, befogadásra alkalmas pillanatot, jó lenne elkerülnöm a túlmagyarázást, rátelepedést, és az lenne a helyes, ha nemcsak pillanatnyi vigaszt tudnék nyújtani, hanem fel is villanthatnám a hozzám fordulónak Isten csodálatos világát: szabadon és boldogan lehetsz jó ember!
- Szeretném, ha tudnám jobban tudatosítani magamban, hogy a mindennapi, jól működő, rutinszerű feladataim is valójában a szeretetem adásai. Lehetne több étellel, kedvességgel tennem őket?

Magyar Ági, Székesfehérvár